

Moș Crăciun și Irakul

Sărbătorile de iarnă departe de țară

✎ **Maior Vasile DINU**

În România a nins cu fulgi mari, vestind Nașterea Domnului și sfârșitul anului. Departe de țară, de cei dragi și de căldura șemineelor, peste 400 de militari au continuat să-și îndeplinească misiunea în deșertul irakian. Spiritul tradițiilor populare românești s-a făcut simțit și aici, în Camp Dracula, în baza militară din Tallil, Irak.

După ce și-au împodobit locurile de muncă și odihnă cu brăduți și zurgălăi, au pornit la colindat. Un grup de colindători, ofițeri, subofițeri și soldați gradați voluntari, i-a colindat pe colegii și camarazii de arme din armata australiană și americană. Seara din ajunul Crăciunului a debutat cu slujba în limbile engleză, română și ugandeză, care a marcat începutul Procesionii Internaționale a Luminii pe un traseu între cele două capele americană și românească, adunând astfel în jurul Luminii Sfinte de la Bethlehem o comuniune importantă de religii: ortodoxă, catolică și protestantă.

De sărbători, militarii români au primit vizita generalului de brigadă Gabriel Gabor, locțiitorul șefului de stat major pentru operațiile Coaliției, și a generalului de brigadă Julian Free, comandantul Brigăzii 4 Mecanizată Britanică. Impresionat de colindele românești, generalul Free a precizat: *Spiritul Nașterii Domnului ne-a unit aici, militari din mai multe națiuni, pentru a făuri un viitor mai bun pentru un popor zbrucumiat. Irakul beneficiază astăzi de sprijin militar și economic. Depinde numai de noi ca visul lor să devină realitate.*

Chiar dacă nu a fost vizibil, Moș Crăciun s-a făcut simțit pentru că a trecut pe la fiecare militar, a lăsat mici cadouri și a luat în sacul său urările noastre pentru cei dragi de acasă. La rândul lor militarii români au făcut daruri. Femeilor irakiene, care au absolvit cursurile de croitorie, Moșul le-a adus certificarea meseriei și mult râvnitele mașini de cusut, care le va îndestula viața. În toată perioada sărbătorilor de iarnă, pe timpul misiunilor de

patrulare, militarii români au poposit în satele irakiene și au dăruit copiilor jucării și dulciuri în cadrul programului *Dăruiește din inimă pentru inimă*, planificat de Comandamentul Coaliției.

Acasă ninge cu fulgi mari, însă departe, în deșertul irakian, soarele se ridică pe cer. O nouă zi, un nou an, o nouă misiune. Practic, odată cu trecerea în 2008, militarii Batalionului 32 Infanterie *Mircea* au trecut în ultima etapă a misiunii. Dar până atunci vor mai povesti mult despre sărbătorile de iarnă petrecute departe de casă.

Refugiu pentru sufletul eroilor

POVESTEA TROIȚEI DIN CAMP DRACULA

...Și prin acelea lemnul crucii, care era oarecând spre pierzare făcătorilor de rău și a celor care greșeau, l-a arătat a fi binecuvântat, sfânt, de viața dătător și izbăvitor celor ce greșesc.

Rânduiala sfintei cruci și a troiței celei noi

Vor ști că românii au trecut pe aici

Totul s-a petrecut cu o lună în urmă, când, sergentul-major Dănuț Popescu lucrând la transportorul amfibiu blindat, un cuțit cu care tăia o garnitură s-a rupt în două. Fiecare din noi știe că cel mai dureros lucru pentru un om este atunci când trebuie să se despartă de obiectele care aici fac parte din familia lui. Nu știam cum să-l consolez, dar am văzut că în loc să se supere, fața i s-a luminat și a spus simplu: *Probabil că a venit vremea să fac și asta.*

A luat cele două bucăți și din ele a confecționat două dălți. Două obiecte primitive care nu aveau nimic special în alcătuirea lor și nu mi s-a părut că ar putea fi folosite la ceva.

Le-a încercat pe o bucată de lemn ruptă dintr-un boxpalet. Scrijelind în lemnul tare și plin de cuie a sculptat un scorpion. Când a terminat a zâmbit din nou și a spus: *Cu adevărat a venit vremea.* Și-a pregătit câteva bucăți de lemn pe care, cu un creion, o bucată de sfoară și o riglă de 20 cm, a făcut câteva desene pe care nimeni nu le înțelegea în acel moment.

- *Fi-ți-ar neamul de lingurar, să-ți fie* a spus un coleg, *ce vrei mă să faci?!*

- *Acum nimic, dar lasă că o să vedeți mai târziu.*

Zi după zi, ceea ce părea o grămadă de scânduri și o mână de cuie a început să se lege cu magia sforii și să se supună limbilor ascuțite ale creionului și dălților, ridicându-se într-o lucrare lângă care, mai târziu, toți căutam o clipă de liniște. Mi-a fost greu să întreb ceva. M-am mulțumit să-i privesc mâinile și să-i aud zgomotul surd al ciocanului. Am aflat de la câțiva prieteni că mai lucrase așa

ceva acasă la el. Ceva asemănător, dar mult mai mare. *Oare, știe ce face? Unde a învățat să lucreze minunăția pe care am cunoscut-o mai târziu? Cine din familia lui sau în ce școală...* Au fost întrebări pe care n-am putut să le rostesc.

Dincolo de măiestria lui am aflat doar atât: *Vreau să descopăr sufletul acestei grămezi de scânduri. Am să împung acest lemn până când frumusețea se va cuibări pe ea. Vreau să rămână un semn al trecerii noastre pe aici. Din 2003, de când România a început misiunea în Irak, am pierdut doi camarazi pe aceste întinse deșerturi. Dacă Dumnezeu vreodată le va elibera sufletele în aceleași locuri din care le-a chemat, în zborul lor să găsească un refugiu. Vreau să fac o troiță, să deschid un drum între noi, cei care i-am cunoscut și cei care doar au auzit de ei, între cei care i-au cunoscut și cei care se vor întreba cine au fost. Cei care vor contempla crucea, apropiati sau străini, români sau altă naționalitate, se vor întreba unde sunt cei ascunși, dacă sub streașina de lemn Ioan și Bogdan vor trece într-o zi să se odihnească. Vor ști că românii au trecut pe aici.*

Nu știu dacă ceea ce spune el e simplu sau ceva măreț. Mulți dintre noi nici nu ne-am gândit la așa ceva. Ne-am gândit doar că demonstrarea valorii tuturor este cel mai sigur mod de a ne arăta recunoștința pentru sacrificiul suprem.

În loc de epilog

Undeva lângă Filiași, cele două fete ale sergentului-major Dănuț Popescu se joacă împreună cu o cămilă pe care tatăl lor le-a trimis-o din Irak. Din când în când, mama lor trece să vadă dacă sunt cuminiți. Poate nu știe ce să le mai povestească despre tatăl lor plecat de cinci luni în misiune. Niciodată nu le-a spus dacă acolo unde este el e bine sau rău. Ca să le liniștească le-a spus că tatăl lor va veni acasă după ce Moșul va trece pe la ele. Azi, ascultând colinde și aducându-și aminte că cel care împodobește bradul și-l chema pe Moș era tatăl lor, stau cuminiți. Sunt mai cuminiți ca niciodată. Mirată, mama le întreabă ce fac.

Ne uitam pe geam, poate anul ăsta vine mai repede Moșul. Nu ne dorim jucării multe, ca altădată. Nu-i cerem nimic. Vrem doar ca să vină acasă.

Spune-mi tu cel care până acum doar ai citit. A cui frumusețe este mai mare – a celui plecat să-și facă datoria, a celor care îl așteaptă acasă gonind frumusețile tainice ale iernii sau a ceea ce rămâne mărturie prin locurile în care pașii l-au purtat.

Nu încercați să judecați nimic, numai bucurați-vă de ceea ce aflați.